

nemovitostí ze soudního usnesení o hodnotě nemovitostí zjistitelná pouhým součtem jednotlivých, odděleně odhadnutých složek, takže zákonného účelu soudního odhadu bylo dosaženo. Bezpodstatná jest námitka, že správní úřady nemají možnosti, aby samy zjistily skutečnou povahu každého jednotlivého stroje a že jsou odkázány na soudní rozhodnutí, naopak úřad vyměřující dávku v první stolici má stejně jako jeho odpůrce možnost a příležitost působiti při odhadu k tomu, aby všechny skutkové okolnosti důležité pro rozřešení otázky příslušenství byly vyšetřeny na místě samém znalci a aby při určení hodnoty byl vzat zřetel na všechny možnosti příštího rozhodnutí o příslušenství, jak se také stalo v daném případě.

Neobstojí konečně ani námitka, že soud musí otázku příslušenství vyřešiti sám, protože mu přísluší rozhodnouti, kdo má vésti útraty odhadu. I v případech, ve kterých se musí soud zabývat touto otázkou, rozhoduje o útratách, řeší je jenom jako otázku předurčující a nezávazně pro pozdější rozhodnutí úřadů správních, nemůže proto dáti průchod svému názoru ve výroku o hodnotě nemovitosti.

Poněvadž dovolací rekurs do výroku ve věci samé jest bezdůvodný, rekurs do výroku soudu druhé stolice o útratách pak podle § 14 nesp. pat. nepřipustný, nemůže býti rozhodnutí rekursního soudu o náhradě útrat soudního odhadu již přezkoumáváno. V tomto směru musil býti dovolací rekurs odmítnut.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 20. ledna 1927 R I 9/27-1. J. K.

Požadavku § 9 tisk zákona vyhovuje pouze udání konkrétních fyzických osob anebo takových právnických osob, o nichž bez dalšího zvláštního šetření a pátrání lze rychle a spolehlivě zjistiti, které konkrétní fyzické osoby za ně zodpovídají. Nestačí údaj »nákladem místní skupiny politické strany«.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po veřejném líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury k zachování zákona, že rozsudkem okresního soudu v P. ze dne 7. července 1926 č. j. T 374/26-3, jímž byl J. B. podle § 259 odst. 3 tr. ř. osvobozen od obžaloby na něho vznesené pro přestupek podle § 9 tiskového zákona, spáchaný tím, že na plakátu »Protiv agrárním clům a fašismu« neuvedl jméno nakladatele, jakož i potvrzujícím jej rozhodnutím krajského soudu v P. jako soudu odvolacího ze dne 28. srpna 1926 č. j. To 234/26-3, byl porušen zákon v ustanovení § 9 tisk zákona.

D ů v o d y: Státní zastupitelství v P. podalo u okresního soudu tamže návrh na trestní stíhání majitele knihtiskárny J. B. pro přestupek podle § 9 tisk. zák., spáchaný tím, že na plakátu nadepsaném: »Proti agrárním clům a proti fašismu«, který byl v tiskárně obviněného vytištěn, není uvedeno jméno nakladatele, plakát ten uvádí totiž vedle jména tiskařova údaj: nákladem místní skupiny politické strany*) v P.

Okresní soud vyžádal si od okresní politické správy v P. zprávu, zda jest tam známo, kdo jsou členy uvedené »místní skupiny«; okresní politická správa odpověděla připisem ze dne 17. června 1926 číslo 28.379 takto: Místní skupina oné politické strany v P. není zde jako spolek, případně jako vedlejší spolek (filiálka) ve smyslu zákona o právu spolčovacím ze dne 15. listopadu 1867, číslo 134 hlášen a nejsou jeho členové ani představenstvo známi. O povolení k pořádání tábora lidu dne 15. června 1926 o ½6. hod. konaného, žádali za shora jmenovanou skupinu A. P. a A. J. Těm bylo též povolení k pořádání tábora uděleno a doručeno.«

Při hlavním přelíčení dne 7. července 1926 vynesl okresní soud rozsudek osvobozující s odůvodněním, že v daném případě bylo vyhověno předpisu § 9 tisk. zák., neboť tolik jest z hořejšího označení nakladatele na plakátu patrné, že plakát byl vytištěn nákladem oné politické strany v P.; a sdělením okresní správy politické jest zjištěno, které osoby za onu místní skupinu žádaly za povolení k pořádání onoho tábora lidu.

Krajský soud v P. jako soud odvolací rozhodnutím ze dne 28. srpna 1926 rozsudek ten potvrdil z těchto důvodů:

Z označení nakladatele na plakátu jest zřejmo, že nakladatelem jest politická strana v P., jejíž representanti jsou okresní politické správě v P. známi, a jí jest také známo, kdo žádal za povolení tábora, k němuž byl plakát tištěn.

Jedná se tedy o jméno nakladatele, který jest právnickou osobou a identita zodpovědných reprezentantů této právnické osoby jest zjistitelná, čímž po názoru odvolacího soudu jest požadavku § 9. tiskového zákona vyhověno.

Oběma těmito rozsudky byl porušen zákon.

Ustanovení § 9 tiskového zákona má za účel zjištění jména a bydliště osob podle tiskového zákona v první řadě zodpovědných (srovnej §§ 11, 17, 18 tiskového zákona, článek III. čís. 2. a 3. zákona z 15. října 1868, čís. 192 ř. z.), aby takto v případě, že by bylo zapotřebí trestního stíhání, byl umožněn rychlý a

*) V originále označena plným názvem.

bezpečný zákrok proti zodpovědným osobám (viz rozhodnutí býv. víd. nejv. soudu off. sbírka číslo 3280).

Tomuto účelu není vyhověno, je-li po ruce jen povšechná možnost na základě údajů na tiskopisu šetřením a vyhledáváním vypátrati osoby zodpovědné, nýbrž záleží na rychlém a bezpečném zjištění osob těch z údajů na tiskopisu se nalézajících. Tomuto požadavku vyhovuje pouze udání konkrétních fyzických osob anebo takových právnických osob, o nichž bez dalšího zvláštního šetření a pátrání lze rychle a spolehlivě zjistiti, které konkrétní fyzické osoby za ně zodpovídají. To plyne z výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 3. dubna 1876 číslo 4162 (otištěno v Manzově vydání tisk. zákona při § 9), jenž uvádí, že státní zastupitelství má zjistiti osoby zodpovídající za právnickou osobu na základě stanov spolkových aneb obchodního zákona; předpokládá výnos ten, že ve stanovách úřadu přístupných, nebo v obchodním rejstříku po případě v podobných úředních záznamech dotyčnou fyzickou osobu oficielně hlášenou a zaznamenanou snadno a bezpečně zjistiti lze.

Tomu tak není v daném případě: z přípisu okresní správy politické plyne, že »místní skupina v P.« není ani jako spolek ani jako vedlejší (filiální) spolek ohlášena, že okresní politické správě nejsou ani členové ani představenstvo známi. Závěr soudů nižších, že z označení na plakátu vytištěného jest patrné, že plakát byl vytištěn nákladem oné politické strany v P., není správný: strana není totožou s onou »místní skupinou«, která může býti považována za jakýsi organizační útvar uvnitř strany, není však stranou samou. Mylně usuzuje dále rozsudek I. i II. stolice, že z okolnosti, že okresní správě politické jest známo, které osoby zažádaly za povolení tábora lidu, k němuž plakátem bylo zváno, lze seznati osoby, jichž nákladem byl plakát ten vytisknut.

Okresní správa politická ve svém přípisu sděluje toliko, které osoby žádaly o povolení tábora, a kterým osobám toto povolení, jakož i povolení k vylepení plakátu tábor ten označujících bylo uděleno; pouze tyto osoby byly okresní správě politické známy, nikoli však osoby, jež vůbec za »místní skupinu buněk« jsou zodpovědní a tím méně, které osoby jako nakladatelé plakátů za ni běrou na se zodpovědnost, a které osoby tedy v případě, že by obsah tiskopisu zakládal skutkovou povahu trestného činu již na základě této okolnosti, že jsou nakladateli, by bylo lze trestně stíhati.

Nevyhovuje proto označení »místní skupiny oné politické strany v P.« nakladatelem oněch plakátů předpisu § 9 tisk. zákona

a při správném výkladu tohoto § mělo dojít k odsouzení obviněného.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 3. února 1927, č. j. Zm I 720/26-4.

Nalézacímu soudu nelze, hledě k procesní zásadě volného hodnocení průvodů (§ 258 tr. ř.) zabránit, aby neučinil i taková zjištění, která s náhledem znalců nesouhlasí. Z povahy posudku soudních znalců jakožto odborného poznatku a jako pramene poznání soudcovského plyne však povinnost soudu ocenit a hodnotit tento prostředek důkazní v jeho celém obsahu a v každém směru a uvést úvahy, které jej přiměly k tomu, že se v otázce, jejíž důkladné řešení předpokládá odborné předchozí vědecké vzdělání, odchýlil od posudku znalců. — Zásada druhé věty § 134 tr. z. platí i pro obor § 152 n. tr. z. — Věcná opodstatněnost posudku znaleckého je v řízení zrušovacím z odporu vyloučena.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po veřejném líčení o zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v M., jímž byli obžalovaní pro zločin těžkého poškození na těle podle § 157 odstavec druhý tr. z. uznáni vinnými toliko přestupkem podle § 411 tr. z., zmateční stížností vyhověl, napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu první stolice k opětovnému projednání a rozhodnutí, odkávav odvolání státního zastupitelství na toto rozhodnutí.

Důvody: Nalézací soud neuznal obžalované vinnými zločinem těžkého ublížení na těle podle § 157 druhého odstavce tr. z., jak bylo na ně žalováno, nýbrž odsoudil je pouze pro přestupek proti bezpečnosti těla podle § 411 tr. z.

Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá tento rozsudek důvody zmatečnosti čís. 5 a 10 § 281 tr. ř. a nelze ji upřítí oprávnění.

Rozsudek bere za prokázáno, že G. P. byl dne 20. července 1925 na cestě z O. do P. oběma obžalovanými vícekrát ubíjen do hlavy, krku a zad, a že následkem tohoto jednání krvácel z úst.

V rozsudku uvádí se dále, že soudní lékaři jsou toho náhledu, že stav, povstálý u P. bezprostředně po utrpených poraněních, byl podmíněn těmito poraněními a že proto podle mínění soudních lékařů tělesné poranění, jež samo o sobě bylo lehkým, stalo se těžkým, ježto mělo v zápětí porušení zdraví a neschopnost k práci, více než třicet dnů trvající.